

[Socialministeren.]

punkt kommer, hvor han ogsaa næsten bliver nødt til at stille Forslag, saa derfor vil jeg anmode han om ogsaa at frafalde Ønskeligheden, for det er alt andet end ønskeligt. Man kan naturligvis godt sige, som det ærede Medlem ogsaa sagde, at Invalidforsikringsraadet kan jo tage fejl i sine Afgørelser, og Invalidforsikringsraadet tager naturligvis fejl i sine Afgørelser, og man kan ogsaa godt sige, at det virker strengt, at man har en saa fast, bestemt Grænse, at de, der har naaet Trediedelen, faar den fulde Invaliditetsrente, de, der er lidt over Trediedelen, faar overhovedet intet. Men det er umuligt, hvis man er inde paa det System, vi overhovedet er inde paa efter den tyske Ordning, som er den rigtige, at fastsætte en Invaliditet, saa at graduere. Thi med akkurat samme Ret som den, der er 50 pCt.s Invalid, kan forlange en vis Rente eller Erstatning, kan da ogsaa den, der har 40 pCt.s Invaliditet, forlange den o. s. v., o. s. v. Der vil her blive Tale om en saadan Uro i Befolkningen, en saadan Masse Henvendelser om Invaliditetserstatninger, en saa kolossal Udgift for det offentlige og en mægtig Administration, at det ikke fra et Samfundssynspunkt er ønskeligt at forsøge at graduere Invaliditetsrenten i flere Satser end nu, for $\frac{2}{3}$ Invaliditet og for Hjælpeløshed, i alt Fald ikke i en overskuelig Fremtid og ikke, før vi har faaet Raad til at gennemføre de sociale Reformers paa andre Omraader, som endnu staar tilbage.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen beklagede sig over, at jeg ikke havde svaret paa, om jeg vilde arbejde for, at Invaliders ved Hjælp af Proteser, Bandager og lignende skulde kunne oplæres saaledes, at de kunde forsøge sig selv. Jeg henviste, da jeg tog Ordet i Gaar, i saa Henseende til Bestemmelserne i §§ 60—64, særlig § 60, Stykke 4 m. v., og det ærede Medlem oplyste i Aftes, at disse Bestemmelser, der netop omhandler det, han talte om, kendte han godt. Saa var det dog egentlig noget ejendommeligt, at han overhovedet ikke i mindste Maade henviste til de Bestemmelser, da han første Gang tog Ordet. Det ærede Medlem henviste til det store Arbejde, der er gjort i Tyskland, og det er jo rigtigt; det er særlig naturligt, at der gøres et stort

Arbejde i Tyskland paa Grund af de talrige Krigsinvaliders, man fik hjem efter Krigen. Det ærede Medlem kunde med samme Ret henvise til det store Arbejde, der er gjort i Amerika fra visse Sider, fra visse Milliardærers Side endda, idet den stærkt specialiserede Storindustri i Virkeligheden tillader paa mangfoldige Omraader at anvende Invaliders, som i det almindelige daglige Arbejde er uanvendelige. Det er vanskeligt her at følge med i dette Spørgsmaal, men der er dog selv i Øjeblikket fra Invalidforsikringsraadet gjort adskillige Foranstaltninger i saa Henseende, og naar der ikke har været mere Fart paa dette Arbejde, end der har, maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen sige, at jeg ikke er uden Ansvar herfor — ikke som Socialminister, men som Formand for Invalidforsikringsraadet i 1927—28. Thi jeg var bange for, at et stort og vigtigt Spørgsmaal, som dette utvivlsomt er, hvis det blev taget op uden tilstrækkeligt at være ventileret i Offentligheden, uden tilstrækkeligt at have ogsaa Arbejdsgivernes Interesse, og taget op under en katastrofal Arbejdsløshed, vilde strande med det samme, hvad Sagen ikke fortjente. Derfor ønskede jeg, at der skulde gaas lidt langsommere frem fra Invalidforsikringsraadets Side, at der, forinden man gik virkelig i Gang med at søge at skaffe Invaliders Arbejde, i større Udstrækning, end det nu er Tilfældet, skulde føres omfattende Forhandlinger med de betydende og særlig interesserede Parter i saa Henseende, og jeg henviste det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen til, hvis han interesserede sig for dette, da at forhandle med Raadsformand Holck i Invalidforsikringsraadet, der er fuldt fortrolig med, hvad der paa dette Omraade er sket.

Ja, hermed skal jeg saa slutte. Heller ikke jeg ønsker at tærskes Langhalm, saa lidt som det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen. Jeg tror for øvrigt ikke, det ærede Medlem behøvede at benytte dette Udtryk, for der er virkelig ingen, der i denne Sag, efter at have hørt hans Tale, vilde beskyldte ham for at tærskes Langhalm. Og jeg vil da slutte med Ønsket om, at de ærede Oppositionsmedlemmer af det kommende Udvalg snarest vil tage alvorligt fat paa disse omfattende Forhandlinger, snarest vil indskibe sig i Fartøjet — for at blive i Bil-